Mihkli Marti
maenitsus
Eesti-Ma tallo-rahwale
ue rubbide-pannemisse pärrast.

Armsad wennad! kuulge mind, ma tahhan teiega kõnneleda. Üks waene õnneto issa tahhab teile omma hädda kaebada. Olgo mo õnnetus teile kohhutamisseks ja wõtge ennam moistlikkud olla, kui minna ollin.

Oh, minna ollin üks õnnistud issa, mul ollid kuus lapsed, nelli poiad ja kaks tüttard; keik ollid terwed ja tuggewad, nenda, et mul neid nähhes rõõm oli. Jubba need kaks wannemad poisid woisid mulle tõ kallal abbiks olla ja se wannem tüttruk oli emmale abbiks, need noremad käisid ellajattega karjas, ja minna sain nähhta, et lapsed Jummala and on, ja et Jummal nende läbbi mo maialpiddamist õnnistas.

Nüüd ollen minna waene ilma lapsita, otsekui mahhajätud aino üksi siin mailmas, sest need sured rubbid on keik mo kuus lapsed minnust äratawõtnud, ja Jummala õnnistaminne on minnust lahkunud. Ma pean wodrast perret toitma ja katma, pean tõõd tehhes waewa näggema ja ei tea kenne pärrast. Se emma nuttab allati, ja küsib minno käest ommad lapsed, kes, Jummal parr ko! minno sü läbbi surma kätte said. Mo südame tunnistus kaebab mo peale Jummala ees, et ma laste mõrtsukaks sanud; sest ma ollin tigge ja pannin wasto need asjad prukida, mis läbbi nemmad olleksid woind sest raske surmast pedästetud sada. Selle pärrast ei olle mulle päwa egga õse rahho. Oh, ma ollen üks õnneto mees!

Mo moisa herra ütles mulle kül kümmekorda: Mart lasse omma lastele need ued rubbid panna, sest ei surre ükski innimenne, ja nemmad ei sa siis tal mitte neid pahhaid suri rubbisid. Selsammal wisil olli ka praua mo naesele ütlenud, ning sedda nou andis meile ka meie koggudusse õpetaja, ja panni sedda õiete meie hinge peale, kui paljo rasket kostmist meile ükskord sepärrast piddi ollema kui meie mitte õigel wisil ei katsu omma laste ellamist hoida; agga, Jummal parrako! ma ollin kurt temma hea nou wasto.

Moisa